

Medlemmer ville indrømme, at det er en meget daarlig Økonomi. Jeg tror, Sandheden er den, at denne Toldbeskyttelse ikke udnyttes. Ja, jeg tror endnu mere, jeg tror, at selv om vi borttage de 1,5 Mill. Kr., som her er Tale om, saaledes at der kun bliver 6 Mill. Kr. Beskyttelse tilbage for disse Fabrikker, udnyttes end ikke disse 6 Mill. Kr. heltud. Det vilde ogsaa være for sørgeligt, om man for at opretholde Fabrikker, der i Arbejdsløn udbetale 5,7 Mill. Kr., skulde give dem en Beskyttelse, der betød i kontante Penge for det øvrige Samfund 6 Mill. Kr.

Den Slags Argumenter fra de beskyttede Virksomheder i Landet ere ikke dem, der bevirke Omvendelse til den Side, snarere bevirke de Omvendelse til den modsatte Side. Alle Mennesker maa jo indrømme, at det aldrig kan blive sund Økonomi i et Samfund at opretholde Erhverv, hvor der arbejdes under saa uheldige Forhold, at hele den udbetalte Brutto-Arbejdsløn ikke svarer til den Skat, som andre Borgere maa svare til disse Erhverv. Jeg tror ikke, Forholdet er saaledes. Jeg tror ikke, disse Fabrikker tilnærmelsesvis udnytte deres Beskyttelse. Men saa forekommer det mig heller ikke, der er nogen Grund for dem til at sætte saa megen Alarm i Scene for den Nedsættelse af Beskyttelsen, her er Tale om.

Jeg vil tillige sige til ærede Medlemmer her i Tinget — jeg ved, at der er mange af dem, der interessere sig for Toldbeskyttelse —, at der er sket noget under denne Sags Behandling i Folketinget, som i meget betydelig Grad har svækket Toldbeskyttelsens Stilling her i Landet. Jeg sigter til, at Socialdemokraternes Ledere, det vil altsaa sige Lederne af de industrielle Fagforeninger her i Landet, have gjort en fuldstændig Vending i Told-sagen. De ere med Trommer og Trompeter gaaede over til Frihandel — og det ikke Frihandel i samme Grad som den, jeg repræsenterer; men til et langt radikalere Standpunkt med Hensyn til Frihandel. Da Toldloven var til Behandling i 1897, havde Socialdemokraterne en ganske anden Stilling. Da var deres Standpunkt at holde tilbage paa Venstre, for at man ikke skulde gaa for vidt med Nedsættelse af Beskyttelsen. Motiveringen var den, at man ikke maatte skade Arbejderne, de skulde kunne hæve en større Arbejdsløn end i de Lande, vi konkurrerede med. Nu har man ikke den Betænkelighed. Man har stillet en Række detaljerede Forslag ogsaa paa Beskyttelsessatserne, hvor man

gaar meget radikalt til Værks. Man har ikke blot i Ord, men i konkrete, bestemte Forslag brudt Staven over Toldbeskyttelsen. Jeg ved naturligvis meget godt, hvad jeg ogsaa har sagt i Folketinget til Socialdemokraternes Ordfører, at Hovedmotivet til denne Vending er af politisk Natur, er det, at Socialdemokraterne ville Regeringen til Livs, at de i dette som i alle Spørgsmaal ville indtage et ekstraradikalt Standpunkt, hvorfra de kunne angribe Regeringen og agitere mod os. Jeg ved meget vel, at dette er Motivet, men hvad Motivet end er, bliver Virkningen deraf alligevel stor. Jeg tror, det vil komme til at betyde en ret afgørende Vending i dansk Toldpolitik. Det vil jo ikke nytte noget, at de socialdemokratiske Arbejdere, som ere de industrielle Arbejdere, de Arbejdere, hvis Interesser ere knyttede til Industrien, en anden Dag komme og sige til os: Ja, nu ville vi alligevel gerne beholde Beskyttelsen, for vi kunne ikke undvære den. Det Vaaben, det Værge for deres Interesser have de nu en Gang for alle udleveret paa den højtideligste og den mest deciderede Maade. Det var imidlertid ikke alene deres eget Værge, de udleverede; det kan ikke nægtes, at det ogsaa var den toldbeskyttede Industris bedste Værge. Det havde nemlig aldrig rørt os, om Industriherrerne vare komne og havde sagt: Vi ere nødte til at forlange den høje Told bevaret, thi vi ønske selv vedblivende at tjene lige saa mange Penge, som vi hidtil have tjent. Det vilde ikke have rørt os synderligt. Det er jo ikke Folk, som ere saaledes stillede, at der er Grund for Samfundet til at paalægge sig saa store Byrder for at opretholde dem. Nej, det, der af og til har rørt os, og som har været det vigtigste Argument ogsaa fra Fabrikanternes Side, er, at de ere nødte til at kræve Toldbeskyttelsen opretholdt for Arbejdernes Skyld, for ellers kunne disse ikke eksistere. Se, Arbejderne have nu leveret dette Vaaben fra sig, men de have tillige taget det fra den toldbeskyttede Industri. Ingen kan nægte, at dette er en ret afgørende Vending i dansk Toldpolitik Historie. Selvfølgelig er det en Vending, hvis Virkning ikke viser sig lige i Øjeblikket. Maa-ske vil Virkningen ikke straks blive saa stor, den har i hvert Fald ikke haft nogen Indflydelse paa Regeringens Holdning til Toldspørgsmaalet. Det vide ærede Medlemmer, der have fulgt Forhandlingerne, og hvis vi faa en Toldlov nu, ville Virkningerne maaske slet ikke vise sig denne Gang. Men sikkert og vist er det, at fører